

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717209009
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8717209009.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobcu: J. T. E., správca, so sídlom kancelárie Y. XX, XXX XX Y., správca majetku úpadcu 101% spol. s.r.o. v konkurze, so sídlom Námestie svätého Egídia, 058 01 Poprad, IČO: 31 689 116, proti žalovanému: Mesto Poprad, so sídlom Nábřežie Jána Pavla II č. 2802/3, 058 42 Poprad, IČO: 00 326 470, zastúpeného: Beňo & partners advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia č. 40/93, 058 01 Poprad, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 23.10.2019 č.k. 7C/43/2017-110 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Súd návrh žalobcu na prerušenie konania z a m i e t a.

II. Súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na 100% náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že zamietol návrh na prerušenie konania s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 220/09-15 zo dňa 2.júna 2009, podľa ktorého dovolacie konanie nie je zákonnou prekážkou postupu konania taxatívne vymedzenou v § 107 až § 111 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a preto všeobecný súd nemôže nekonať a nerozhodovať vo veci len z dôvodu, že v súvisiacom spore je začaté dovolacie konanie, a to ani na základe ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pod ktoré nemožno subsumovať mimoriadny opravný prostriedok, na základe ktorého sa začína dovolacie konanie. Konštatoval, že zamietol celú žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko bolo právoplatne rozhodnuté, že výpoveď zmluvy o zriadení vecného bremena je neplatná, a teda na strane žalovaného tak nemohlo dôjsť ani k bezdôvodnému obohateniu, keďže nebytový priestor užíval oprávnené, nie z dôvodu, ktorý odpadol. Dodal však, že čase podania žaloby táto nebola zjavne nedôvodná, nakoľko ju podal aktívne legítimovaný subjekt a právny nárok uplatňovaný žalobou by mal zrejme opodstatnenie, ak by v inom konaní nebolo rozhodnuté inak. Je toho názoru, že vecné právo nie je ale možné ukončiť výpoveďou podľa § 45 od 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, napr. pri práve prechodu. Pritom v tomto prípade malo aj zriadené vecné bremeno vplyv na kúpnu cenu, čím vlastne jeho nedodržaním vznikla zas žalovanému škoda.

V každom prípade však s poukazom na rozhodnutie o neplatnosti výpovede práva vecného bremena považoval nárok žalobcu v súčasnosti za zjavne nedôvodný, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1, ods. 2 v spojení § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Keďže vo veci mal žalovaný plný úspech, vzniklo mu právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, pričom o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP. Považoval napádaný rozsudok za predčasný, a to z dôvodu, že doposiaľ nebolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnuté o dovolaní, pričom podľa jeho názoru od rozhodnutia o dovolaní závisí resp. by záviselo rozhodnutie v tomto konaní. Považoval konanie súdu spočívajúce v neprerušení konania a vo vydaní rozhodnutia vo veci samej za porušujúce jeho právo na spravodlivý proces garantovaný článkom 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky. Zároveň poznamenal, že uvedeným konaním došlo aj k porušeniu práv veriteľov úpadcu, a to práva na pomerné uspokojenie svojich pohľadávok v čo najkratšom možnom čase, pretože v prípade, ak by došlo k zrušeniu rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.01.2019, č.k. 16Co/17/2018, nastal by dôvod na obnovu konania v zmysle § 397 CSP, čím by sa skončenie konkurzného konania a následné uspokojenie veriteľov značne oddialilo. Podľa názoru žalobcu iná vada konania spočíva v neprerušení konania do skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie v tomto konaní neaplikoval ust. § 164 CSP. A práve podľa názoru žalobcu sa v dovolacom konaní rieši otázka, ktorá má význam pre toto konanie a od výsledku dovolacieho konania závisí rozhodnutie v tejto veci. Uvedený právny názor žalobcu potvrdzuje skutočnosť, že neexistuje ustálená súdna prax týkajúca sa právneho vzťahu medzi ustanovením § 45 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ustanovením § 151p Občianskeho zákonníka a taktiež neexistuje ustálená súdna prax, v rámci ktorej by bola riešená otázka okruhu zmluvných typov, na ktoré sa vzťahuje ustanovenie § 45 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. Podotkol, že súd prvej inštancie nezohľadnil tú skutočnosť, že na majetok spoločnosti 101 % spol. s.r.o., bol vyhlásený konkurz, a teda od výsledku tohto konania závisí aj výška a včasnosť uspokojenia veriteľov úpadcu, a teda v prípade, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovie dovolaniu, bude pre zvýšenie uspokojenia veriteľov v konkurze nutné podať žalobu na obnovu konania a tým by sa predĺžil čas, kedy by došlo k uspokojeniu veriteľov. Dodal, že právny názor Ústavného súdu SR citovaný v bode 8. odôvodnenia rozsudku nemožno vykladať tak, že podanie dovolania nie je dôvodom na fakultatívne prerušenie konania podľa § 164 CSP. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napádaný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie dôvodné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov odvolania žalobcu v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces a existenciou inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o dovolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

7. Odvolacie námietky žalobcu smerovali k tvrdenému pochybeniu súdu prvej inštancie, ktorý neprerušil konania do skončenia dovolacieho konania a vydaním rozhodnutia vo veci samej, mal porušiť jeho právo na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Zároveň uviedol odvolací podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, keď iná vada v konaní spočívala v neprerušení konania do skončenia dovolacieho konania.

8. Odvolací súd konštatuje, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Napadnutým rozsudkom vo výroku I. súd prvej inštancie zamietol pre nedôvodnosť návrh žalobcu, ktorým žiadal prerušiť konanie podľa § 164 CSP do skončenia dovolacieho konania vo veci podaného dovolania voči rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.01.2019, č.k. 16Co/17/2018-119. Svoj návrh na prerušenie konania odôvodnil tým, že v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/207/2015, v rámci ktorého bolo vydané predmetné právoplatne rozhodnutie krajského súdu, sa rieši otázka, ktorá má zásadný vplyv na výsledok sporu v prejednávanej veci.

11. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

12. V zmysle citovaného ustanovenia súd môže prerušiť konanie, ak má za to, že v inom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať pre jeho rozhodnutie podstatný význam. Súd preto nemá povinnosť konanie prerušiť, ale iba takúto možnosť, ak otázky, ktoré sú predmetom konania, si nevie vyriešiť vo svojom konaní prípadne aj ako otázky predbežné. Tento procesný úkon súdu závisí len od úvahy súdu, a preto nie je návrhom strany sporu viazaný.

13. Oboznámením sa s obsahom spisu, ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku a obsahom podaného dovolania odvolací súd zistil, že dôvod na prerušenie konania v zmysle § 164 CSP daný nie je.

14. Odvolací súd konštatuje, že najvyššie súdne autority svojou už konštantnou judikatúrou ustálili, že prebiehajúce dovolacie konanie v inej veci nie je samo osebe dostatočnou bázou pre prerušenie konania postupom podľa § 164 CSP (I.ÚS 3/2000, II.ÚS 220/09). Ustanovenie § 164 CSP sa musí vykladať a uplatňovať v súlade s článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Dovolacie konanie nie je zákonnou prekážkou postupu konania. Civilný sporový poriadok neobsahuje právnu normu, ktorá by umožňovala, aby všeobecný súd nekonal a nerozhodoval vo veci len z dôvodu, že v súvisiacom spore je začaté dovolacie konanie. Takýmto ustanovením nie je ani § 164 CSP, pretože dovolacie konanie začína na základe mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý nemožno subsumovať pod citovanú normu. Dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu, pričom dovolanie nemá suspenzívne účinky, pretože jeho podaním sa zo zákona neodkladá právoplatnosť ani vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Z toho dôvodu nemožno bez ďalšieho konštatovať, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie vo veci (pozri uznesenie tunajšieho súdu sp. zn. 6Co/190/2016 zo dňa 29.09.2016 a sp. zn. 20Co/97/2018 zo dňa 21.08.2018).

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd nepochybil, ak zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania v prejednávanej veci. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Z uvedených dôvodov sa zároveň odvolací súd nestotožňuje ani s odvolacím dôvodom žalobcu, že by konanie malo mať inú vadu, v dôsledku ktorej došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Súd prvej inštancie sa nedopustil žiadneho procesného pochybenia tým, že zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, v dôsledku ktorého by nesprávne rozhodol vo veci. Súd prvej inštancie správne rozhodol o žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle záverov právoplatného rozsudku tunajšieho súdu č.k. 16Co/17/2018-119 zo dňa 21.01.2019, ktorý vyslovil neplatnosť výpovede zmluvy o zriadení vecného bremena uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 03.09.2007, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného.

16. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV.ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, pokiaľ ide o hypotetické zrušenie rozsudku tunajšieho súdu č.k. 16Co/17/2018-119 zo dňa 21.01.2019 vo vzťahu k porušeniu práv veriteľov úpadcu. Dôvody na prerušenie konania tu neboli dané.

17. Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a tieto zo spisu ani nevyplývajú, nakoľko k odvolaniu sa nevyjadril. Žalobcoví ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).